

Călătorie fotografică de descoperire

Am citit prima dată despre sfere în autobiografia lui J. Z. Knight, *A State of Mind* (O stare sufletească), în care sunt descrise evenimente petrecute la sfârșitul anilor 1970.[1] Autoarea vorbea despre mici globuri de lumină, colorate diferit, a căror activitate, pe paginile cărții pe care o citea, devenea agitată atunci când parcurgea un pasaj de mare importanță. Mai târziu, am ascultat o expunere lungă și detaliată despre sfere în timpul unei serii de învățături remarcabile oferite de Ramtha, în anii 2001 și 2002. Curând am descoperit că Ramtha vorbea pentru prima dată despre sfere cu mai mult de douăzeci de ani înainte, la începutul anilor 1980, și că fotografiile cu apariții sferice erau ceva obișnuit la fiecare eveniment desfășurat la Școala Ramtha, timp de peste cinci ani.[2]

1. Inspirat de amplele informații oferite de Ramtha, am început să fotografiez sfere în mod sistematic. În acel stadiu, nu eram prea sigur de natura exactă a sferelor sau de locul pe care îl aveau în gama convențională a fenomenelor paranormale. Prin urmare, am început să le fotografiez la aceeași oră, în fiecare noapte, pe proprietatea mea (doar două din imaginile din partea 1 a acestei cărți au fost surprinse pe proprietatea mea), fiindcă noaptea a fost întotdeauna asociată cu „fantomele”.

Unii dintre prietenii mei nu m-au ajutat la clarificarea problemelor, spunându-mi că nu le-ar face plăcere să aibă aceste fenomene în jurul caselor lor. Le-am răspuns că, cel puțin în fața casei mele, ele aveau loc întotdeauna într-un loc relativ sigur, liniștit și deloc înspăimântător! Am observat totuși că, dacă aveam un fundal întunecat, puteam să fotografiez cu succes sfere și în miezul zilei, fiindcă sferile nu păreau să aibă vreo preferință. Pe la sfârșitul primului an, strânsesem deja o colecție de aproape cincisprezece mii de imagini cu sfere și făceam de obicei între o sută și două sute de fotografii pe zi, în a ultima parte a anului.

Prima descoperire:

Cu cât fotografiem mai mult, cu atât apar mai multe sfere

Sferele sunt un subiect fascinant de fotografiat și au devenit și mai fascinante pentru mine, cu diversitatea de forme care au început să apară după luni de focalizare specială asupra lor. Cred că, așa cum se întâmplă cu orice subiect, așa putea să învăț din ce în ce mai mult despre ele studiindu-le în continuare.

Prima descoperire a apărut la doar câteva luni după ce am început să le fotografiez. În primele zece-douăzeci de fotografii pe care le făceam în fiecare noapte, erau prezente foarte puține sfere sau chiar niciuna și mi s-a părut ceva foarte curios. Pe măsură ce timpul trecea și făcusem din ce în ce mai multe fotografii, numărul sferelor care apăreau în imagini începea să crească în mod remarcabil.

Am spus acest lucru mai multor oameni care erau și ei interesați în investigarea sferelor. Unii dintre ei au sugerat că sferele erau atrase de noi, datorită focalizării și interesului nostru față de ele. În timp ce eram gata să accept această explicație, credeam că există și explicații mai prozaice care ar trebui să fie luate în considerație: dacă optam numai pentru explicația evidentă și atrăgătoare că sferele erau mulțumite de atenția noastră, puteam să pierd unele dovezi fizice importante și tangibile care ar putea deschide calea unei înțelegeri mai profunde a sferelor și a locului lor în ceea ce cunoaștem. Ramtha ne învățase ce era acest fenomen; prin investigația mea, puteam să învăț mai multe despre detaliile și implicațiile sferelor în propria noastră înțelegere a realității.

Fotografiile cu sfere într-adevăr interesante au început să apară doar după ce am început să petrec una până la două ore în fiecare zi făcând fotografii sau analizând imaginile pe computer. Dacă păstram acest program timp de mai multe zile, rezultatele erau de obicei remarcabile, aproape dramatice; dacă nu urmam programul, rezultatele erau rareori notabile. Pe scurt, mi-am dat seama că fotografierea sferelor nu este ceva care poate fi realizat satisfăcător grăbindu-ne să luăm câteva imagini în pauzele comerciale din timpul serialelor favorite. Mai târziu în această carte, voi descrie ce procese fizice pot explica numărul din ce în ce mai mare al sferelor.

A doua descoperire:

Sfere hexagonale

În această perioadă de concentrare și de efort intens, a început să se petreacă ceva foarte interesant. Fotografiasem același grup de sfere vreo zece zile la rând și în aceleași loc din apropierea casei mele, la sfârșitul lunii octombrie 2002. Într-o noapte, în mai multe fotografii, sferile nu apăreau în forma lor sferică obișnuită, ci ca hexagoane (figuri geometrice cu șase unghiuri și șase laturi) de forme foarte frapante. Acest lucru nu se întâmpla întotdeauna – probabil o dată la fiecare cinci imagini. Doar sferile erau influențate în imagini, toate celelalte elemente apăreau normale. (A se vedea figurile I-1 și I-2 din fotografiile color, ca exemple ale acestor sfere hexagonale).

La început nu știam ce să fac cu acest fenomen. Apoi mi-am dat seama că forma hexagonală a sferelor îmi amintea de „frunzele” formate de diafragma (sau obturatorul) camerelor digitale atunci când se deschide și se închide obiectivul. Camerele pot avea o diafragmă formată dintr-o singură piesă ori „frunză”, dar acum este normal să avem o diafragmă formată din două până la șase frunze. O diafragmă cu șase laturi va da o formă hexagonală la deschiderea lentilelor.

Cu cât sunt mai multe componente sau frunze, cu atât deschiderea este mai apropiată de cerc, iar cercul este desigur forma optimă pentru ca deschiderea obiectivului să producă imagini focalizate de bună calitate. În acest fel, diafragma funcționează ca irisul ochiului uman. Am ajuns să bănuiesc că asemănarea dintre forma hexagonală a sferelor din imagini și forma deschiderii diafragmei cu șase frunze, la deschidere și la închidere, ar putea să nu fie accidentală. Am mai observat că sferile luau forme după același tipar, indiferent de felul în care țineam camera: drept în sus, lateral sau de sus în jos.

Să presupunem că, în prima noastră imagine, treimea inferioară apărea ca o felie desprinsă din sferă. Dacă întorceam camera invers și făceam o fotografie, observam că treimea superioară a sferei apărea ca o felie desprinsă. Acest lucru părea să însemne doar că imaginile reflectau pur și simplu forma lentilelor. Am început să mă gândesc ce anume ar putea face ca tiparul diafragmei să fie preluat de sferile din imagine.

În fotografia digitală, dacă mișcăm camera în timpul fotografierii, mai ales în condiții de lumină slabă, putem obține o imagine dublă. De exemplu, să presupunem că fotografiem o persoană care stă în fața unui zid simplu și, în timp ce facem asta, îndreptăm camera către un perete alăturat, în care există o ușă. Dacă diafragma rămâne deschisă în timp ce îndreptăm camera spre al doilea fundal, se va înregistra o imagine dublă – scena originală cu persoana care stă în fața peretelui va fi supra-impusă peste imaginea peretelui cu ușă.

Acum avem de fapt două imagini independente, mai degrabă decât imagini șterse. Deoarece niciuna din ele nu a primit suficientă lumină pentru obținerea unei fotografii clare, imaginea de ansamblu pare fantomatică. Noi toți am văzut ființe fantomatice sau transparente în astfel de imagini. Nu este o dovadă a existenței unui fenomen paranormal, ci a unei probleme tehnice. Trebuie totuși să spunem că au fost înregistrate și imagini transparente autentice.

A treia descoperire:

Sursa de lumină

Mă întrebam dacă o anumită formă a acestei imagini duble apărea pentru a produce tiparul hexagonal obținut cu unele sfere. Am bănuțit că trebuia să existe mai multe surse de lumină pentru ca aparatul de fotografiat să înregistreze asemenea imagini. La început, m-am gândit că blițul emitea două jeturi de lumină, așa cum se întâmplă la multe camere de astăzi, dar acest lucru ar fi influențat toate elementele din imagine, nu doar forma sferelor.

După mai multe săptămâni în care am încercat să înțeleg acest fenomen, deodată mi-a venit ideea că singurul mod în care s-ar fi putut întâmpla era ca cea de-a doua sursă de lumină să fi fost chiar în interiorul sferelor. Această a

doua sursă de lumină contribuia la înregistrarea imaginii sferelor, în timp ce restul scenei – copacii, mașinile, oamenii și casele – erau înregistrate cu ajutorul celeilalte surse de lumină: blițul camerei fiind reflectat înapoi către obiectiv.

Însă ce anume putea face ca sferele să emită la rândul lor lumină?

În acel moment, mi-am dat seama că trebuia să investighez un fapt complicat: blițul camerei părea să fi fost *aproape* esențial pentru obținerea unor imagini cu sfere, chiar la lumina zilei.